

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 grudnia 2016 roku (data wpływu do sądu – 16 grudnia 2016 roku) powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w imieniu, którego działa wewnętrzna jednostka organizacyjna Oddział – Centrum Restrukturyzacji i Windykacji Biuro w Ł., wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. następujących kwot:

- 225.000 złotych tytułem należności głównej,
- 10.159,85 tytułem odsetek naliczonych do dnia 11 grudnia 2016 roku włącznie,
- 160 złotych tytułem kosztów upomnień

wraz z dalszymi należnymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2016 roku do dnia całkowitej spłaty, które naliczane są od kwoty 255.000 złotych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego – aktualnie 10% w stosunku rocznym, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną spółką umowę pożyczki, zaś zadłużenie powstałe z tego tytułu nie zostało spłacone. Zadłużenie, którego spłaty powód dochodzi pozwem, zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg bankowych (pozew k. 3).

Nakazem zapłaty z dnia 20 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X GNc 1687/16, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 42).

Strona pozwana w dniu 26 stycznia 2017 roku złożyła zarzuty do nakazu zapłaty z dnia 20 grudnia 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. akt X GNc 1687/16, w których wniosła o:

- skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego,
- zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIV Wydziału Gospodarczego o załączenie akt sprawy XIV GU 490/16 tj. akt postępowania upadłościowego prowadzonego względem pozwanej spółki i o zawieszenie postępowania w przedmiotowej sprawie do czasu rozpatrzenia sprawy sygn. akt XIV GU 490/16.

Na wypadek, gdyby Sąd nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania, a powód nie znalazł powodów do przystąpienia do postępowania mediacyjnego, pozwana spółka wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych w całości, w tym od wpisu sądowego od wniesionych zarzutów oraz o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego gdyż występują przesłanki z art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu zarzutów strona pozwana przyznała, że Ł. S. zawarł z powodem umowę pożyczki w dniu 22 stycznia 2015r. Pozwana wyraziła, również chęć ugodowego zakończenia sporu i wyjaśnienia wszystkich okoliczności zawarcia umowy pożyczki i przyczyn braku jej całkowitej spłaty. Po zapoznaniu się z całym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, strona pozwana wyraziła gotowość rozważenia uznania powództwa w części lub całość roszczenia, za którą Spółka (...) w Ł. nie zapłaciła rat pożyczki (zarzuty k. 47).

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 roku, Starszy Referendarz Sądowy zwolnił pozwaną spółkę od kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 71).

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2017 roku zatytułowanym „odpowieź na zarzuty”, powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W powyższym piśmie, strona powodowa wskazała, że nie widzi możliwości zawarcia ugody sądowej oraz nie wyraziła zgody na skierowanie sprawy do mediacji. Podtrzymała swoje stanowisko w sprawie z uwagi na fakt, że powództwo dochodzone jest w oparciu o okoliczności niekwestionowane przez pozwaną spółkę (odpowiedź na zarzuty k. 83).

Postanowieniem z dnia 17 maja 2017 roku Sąd oddalił wniosek strony powodowej o nadanie nakazowi zapłaty wydanemu w dniu 20 grudnia 2016 roku, w sprawie o sygn. akt X GNe 1687/16 klauzuli wykonalności (postanowienie k. 104).

W dniu 17 maja 2017 roku została wyznaczona rozprawa, na której nie stawił się żaden z przedstawicieli stron postępowania (protokół rozprawy k. 100 – 101).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2015 roku w K. strony niniejszego postępowania zawarły umowę pożyczki (...) nr (...).

Na mocy tej umowy strona pozwana uzyskała pożyczkę w kwocie 300.000 złotych, zaś same środki miały zostać przekazane na cele związane z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą. Pożyczkobiorca (pозwana) zobowiązała się zwrócić przedmiot pożyczki w terminie do dnia 25 stycznia 2020 roku (dowód: umowa pożyczki k. 7 – 9).

Pismem z dnia 2 września 2016 roku powód wypowiedział umowę pożyczki nr (...) z powodu zaległości w spłacie. Wezwano, również pozwaną spółkę do spłaty należności z tytułu umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Należność powodowego banku na dzień sporządzenia pisma o wypowiedzeniu umowy pożyczki wynosiła 230.150,18 złotych. W wypowiedzeniu zastrzeżono, że brak spłaty zaległości w terminie spowoduje dochodzenie roszczenia na drodze sądowej. Poinformowano, także o naliczaniu odsetek od zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej, ustalonej dla kredytów/pożyczek przeterminowanych, przeterminowanej pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz kredytów i pożyczek hipotecznych dla małych i średnich przedsiębiorstw postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności, wynoszące na dzień sporządzenia pisma 10% w stosunku rocznym. Wypowiedzenia umowy pożyczki zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 22 września 2016 roku (dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 88, potwierdzenie doręczenia k. 88v - 89).

Pismem z dnia 2 listopada 2016 roku, powód wezwał pozwaną spółkę w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki do zapłaty zaległej kwoty 232.854,12 złotych, na którą złożyły się następujące kwoty: 255.000 zł tytułem niespłaconego kapitału, 7.694,12 zł tytułem zaległych odsetek oraz kwota 160 zł tytułem opłat. Powyższe wezwanie zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 23 listopada 2016 roku (dowód: wezwanie do zapłaty k. 10, potwierdzenie doręczenia k. 11 -12).

W dniu 12 grudnia 2013 roku powodowy bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) na mocy, którego stwierdził, że na dzień 12 grudnia 2016 roku figuruje w nich wymagalne zadłużenie wobec (...) sp. z o.o. REGON (...), NIP (...) z siedzibą w (...)-(...) Ł., ul. (...), na które składa się:

- należność główna w kwocie 225.000 złotych,
- odsetki od należności głównej naliczone do 11 grudnia 2016 roku włącznie w kwocie 10.159,85 złotych,
- koszty dochodzenia należności w kwocie 160 złotych,
- dalsze należne odsetki od dnia 12 grudnia 2016 roku do dnia całkowitej spłaty naliczone od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie przewidzianych przepisami prawa (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 4).

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XIV Wydział Gospodarczy dla spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych oddalił wniosek pozwanej spółki o ogłoszenie upadłości. W

uzasadnieniu wskazanego postanowienia Sąd stwierdził, że spółka znajduje się w stanie niewypłacalności jednakże nie posiada majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania oraz majątku, z którego mogłoby dojść do zaspokojenia wierzycieli (dowód: postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 61 – 69)

W dniu 25 kwietnia 2017 roku wobec pozwanej spółki wszczęto postępowanie likwidacyjne.

Pozwana spółka nie dokonała spłaty zaciągniętej pożyczki oraz nie doszło do restrukturyzacji zobowiązania względem banku (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r. (I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Sąd Apelacyjny w tym uzasadnieniu wskazał, że: „ powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślane jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla

oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że pozwany nie kwestionował swojego zadłużenia, a jego celem wskazanym w zarzutach było zawarcie z powodem ugody dotyczącej spłaty zadłużenia. Pozwany nie zakwestionował wiarygodności oraz rzetelności złożonych przez stronę powodową wyciągów z ksiąg bankowych, ani wysokości zadłużenia istniejącego na datę wyrokowania.

Przesłuchanie świadków na okoliczności wskazane w zarzutach tj. na okoliczność dokonywania spłaty pożyczki i przyczyn dla których do spłaty w całości nie doszło, Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy stan zadłużenia z tytułu umowy pożyczki wynikał z dokumentów przedłożonych przez powoda, a dla stwierdzenia wysokości długu i oceny zasadności roszczenia nie ma znaczenia okoliczność, z jakiej przyczyny dłużnik zalega ze spłatą rat pożyczki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, dlatego też Sąd utrzymał w oparciu o art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty z 20 grudnia 2016 r., wydany w sprawie o sygn. akt X GNC 1687/16.

Podstawą zobowiązania strony pozwanej jest ważnie zawarta umowa pożyczki. Umowa pożyczki została uregulowana w art. 720 k.c., zgodnie z treścią którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2.).

Umowa pożyczki jest podstawową, najogólniejszą, a zarazem najprostszą czynnością kredytową. W aktualnym stanie prawnym istnieją dwa ustawowe typy umów kredytowych: umowa pożyczki oraz umowa o kredyt bankowy uregulowana w Prawie Bankowym.

Istotą umowy pożyczki, w przeciwieństwie do kredytu, jest fakt przeniesienia własności pożyczanych środków pieniężnych przez pożyczkodawcę na pożyczkobiorcę. Może to nastąpić w drodze wydania gotówki, przelewu bankowego, otwarcia kredytu na rachunku bankowym czy też w drodze wręczenia weksla i na tej podstawie uzyskania środków pieniężnych.

Doktryna prawa cywilnego wskazuje istnienie odrębnego rodzaju pożyczki, tzw. pożyczki bankowej. Pożyczkę bankową regulują przepisy Kodeksu cywilnego i ustawy Prawo Bankowe. Pamiętać należy, że nie każda pożyczka w rozumieniu prawa cywilnego może być uznana za pożyczkę bankową. Pożyczka bankowa dotyczy przeniesienia własności wyłącznie środków pieniężnych.

Z punktu widzenia prawa bankowego udzielanie pożyczek (bankowych) należy do czynności bankowych sensu largo, a więc takich, których udzielanie należy do wyłącznej kompetencji banków (art. 5 ust. 2 pkt 1). Jednocześnie kwestia zabezpieczenia spłaty i oprocentowania pożyczek bankowych jest regulowana przepisami właściwymi dla instytucji kredytu (art. 78 PrBank).

W przedmiotowej sprawie, umowa pożyczki została skutecznie wypowiedzenia. Po wypowiedzeniu umowy strony nie nawiązały nowego stosunku prawnego kontraktowego z uwagi na p. na cofnięcie wypowiedzenia, czy utraty przez niego mocy.

Pozwany nie dokonał spłaty swojego zadłużenia względem banku, zatem ten poszukiwał ochrony swoich praw na drodze postępowania sądowego, poprzez wytoczenie powództwa w postępowaniu nakazowym.

Podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w niniejszej sprawie stanowił art. 485 § 3 k.p.c., stosownie do treści, którego Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

Wyciąg z ksiąg bankowych przedłożony przez powodowy bank spełniał ustawowe przesłanki (został podpisany przez uprawnione osoby oraz opatrzone pieczęcią banku k. 4) oraz zastał do pozwu załączony dowód doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Prawdziwość powyższych dokumentów nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Podstawa faktyczna i podstawa prawna powództwa, jak też wysokość dochodzonych kwot, nie budziła wątpliwości Sądu.

O odsetkach umownych, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty należne stronie powodowej od strony pozwanej zasądzone w nakazie i w wyroku złożyły się: uiszczona opłata od pozwu 2942zł, zwrot kosztów zastępstwa procesowego w stawce podstawowej, łącznie 15.000zł (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. Dz. U. z 2016r. poz. 1668- § 2 pkt 8 w zw. z § 3ust.2) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17zł.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i nie obciążania strony przegrywającej spór kosztami procesu, które poniósł przeciwnik procesowy, by dochodzić swoich roszczeń. Pozwany mimo wezwania do zapłaty nie reagował na nie, nie spłacił po wezwaniu choćby części należności, sam nie zaproponował konkretnego harmonogramu spłat, zatem trudno zarzucić powodowi, że pomnożył bezzasadnie zadłużenie pozwanego o dodatkowe koszty procesu, skoro nie miał innej możliwości uzyskania tytułu egzekucyjnego. Trudna sytuacja majątkowa pozwanego została

uwzględniona przez Sąd, bowiem uzyskał on zwolnienie od kosztów sądowych. Nie oznacza to jednocześnie, że pozwany nie musi się liczyć z kosztami należnymi drugiej stronie w razie uwzględnienia powództwa. Pozwany jest podmiotem gospodarczym, zatem musi sobie zdawać sprawę z konsekwencji finansowych zaciągniętych zobowiązań, jak i pokrywania pojawiających się kosztów procesu, które wynikają z postępowań sądowych prowadzonych przeciwko niemu.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej spółki,
2. Projekt uzasadnienia wyroku przygotowany przez asystenta, po korekcie zaakceptowany przez sędziego.